

NU WEET JE HET

▶▶ UHASSELT

Even jong als
de unief:
Vicky Vanhille

4

Blind Date:
Joanna Beeckmans &
Charlotte Beckers

16

Natasha Steffanie
figureert
in tv-series

12

mooie jaren

een kroniek van onze tijd

19, 20 mei voor UHasselt

23, 24 mei voor iedereen

CCHA

HET NIEUWSTEDELIJK

INHOUDSOPGAVE

EVEN JONG ALS DE UNIEF 4 **#UHASSELT** 28

Vicky Vanhille

Nu eet je het! 8 **Kilometervreter** 29

Karen Desair: tartelettes met koffie-caramel-pecannoot

Brecht Nijssen

Family Affairs 10 **Research Unit in de kijker** 30

Gerda Oosterbosch & Arne Biesmans

Intelligible Interactive Systems (EDM)

In Beeld 36

UHasselt Cycling Team

De hobby van... 14 **Show and tell** 38

Natascha Steffanie: figureert in tv-series

Hanne Jeurissen over haar onderzoek en ambities

Love Works 18 **Personeelsweetjes** 41

Ine Nieste & Wouter Franssen

VLUP 21 **Column** 42

Lady Hasselton

Weet je dit nog? 22 **Prijsvraag** 43

Nieuwjaarsrecepties

Blind Date 24 **Gespot** 44

Charlotte Beckers & Joanna Beeckmans

COLOFON

Concept Koen Santermans, Thomas Vandenreyt, Sanne Op'teynde, Katelijne Ulenaers

Redactie & eindredactie Katelijne Ulenaers, Thomas Vandenreyt, Sanne Op'teynde

Vormgeving Dave Bosmans, Mayte Gomez Sanchez

Fotografie Kobe Vanderzande & Boumediene Belbachir

Druk Chapo

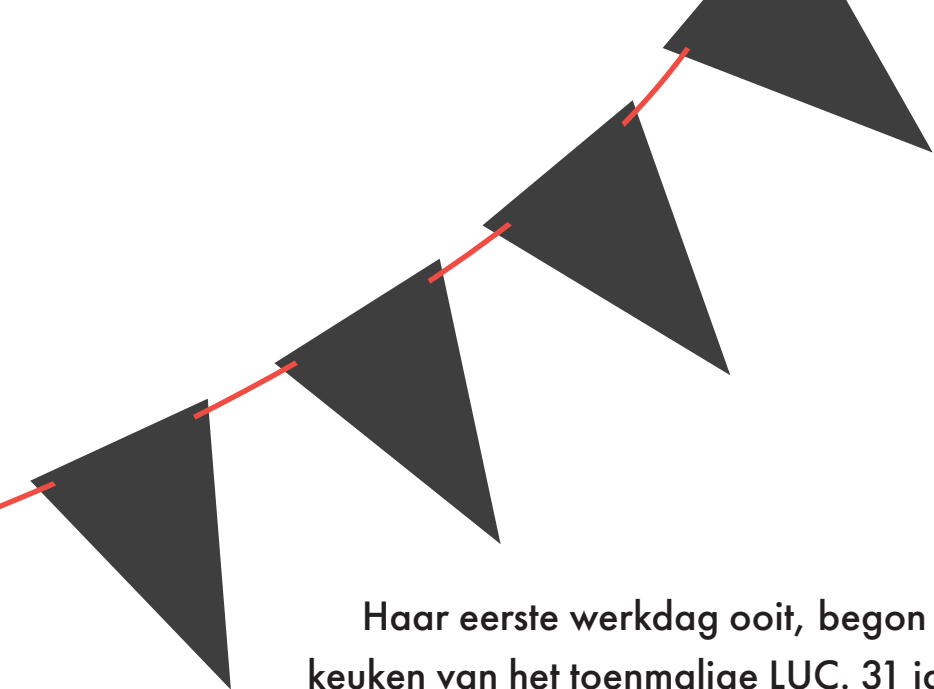
Verantwoordelijke uitgever Koen Santermans

Universiteit Hasselt, campus Hasselt (Martelarenlaan 42 BE-3500 Hasselt)

Even jong als de unief: Vicky Vanhille

**“Ik heb hier al veel mooie
jaren mogen beleven”**

Haar eerste werkdag ooit, begon als 19-jarige in de keuken van het toenmalige LUC. 31 jaar later is ze één van de 17 drijvende krachten achter de studentenadministratie.

“Ja, mijn loopbaan kende wel wat wendingen en omwegen, maar de cirkel is rond. Ik ben terug waar ik begon”, lacht Vicky Vanhille (Studentenadministratie). Net als Universiteit Hasselt, viert ook zij dit jaar haar 50ste verjaardag. Tijd voor een portret over haar werk, haar liefde voor creativiteit én voor juwelen.

“16 maart is het voor mij d-day”, lacht Vicky Vanhille. “Die dag word ik 50 jaar. Een beetje speciaal, dat wel, maar ik ben dankbaar dat ik het mag worden. Als je rond je kijkt, zijn er mensen die dat geluk niet hebben gehad. Ik probeer het dus eerder op die manier te bekijken. En geef toe, een big five. Afrika heeft het, en nu ik ook (lacht). Ik ga mijn verjaardag ook niet groots vieren. Gewoon fijn samenzijn met familie en vrienden is voldoende. Ik wil er niet te veel tamtam rond maken. Of ja, hoor mij, niet veel tamtam, maar wel met een volledig interview over mijn vijftigste verjaardag in Nu Weet Je Het! staan. Nieuwe voordeur, nieuwe uitdagingen (lacht luid).”

Sterk team

Een grote glimlach, die gaan we dit interview nog vaker zien. “Ja, ik werk graag aan UHasselt. Ik ben hier gelukkig”, vertelt Vicky. “Ik maak deel uit van de dienst Studentenadministratie en doe er alle administratie voor de studenten van de faculteit Revalidatiewetenschappen en voor de nieuwe opleiding Sociale Wetenschappen. Het gaat dan bijvoorbeeld over de herinschrijvingen,

het ingeven en online zetten van de punten, het voorbereiden van de deliberaties en zoveel meer. Verder sta ik samen met mijn collega’s Leen Jorissen en Lise Mans in voor het controleren van de aanvragen van buitenlandse studenten voor de Engelstalige masters. Best veel werk, zeker in de periode september, oktober en tijdens de examenperiodes, maar gelukkig hebben we een sterk team met veel collega’s en is er altijd wel iemand die kan en wil bijspringen als je echt in de problemen zou komen qua werkdruk.”

De cirkel is rond

Het werk kent ondertussen ook geen geheimen meer voor Vicky. “Nee, ik doe dit eigenlijk al 26 jaar lang. Eerst heb ik 8 jaar aan de VUB gewerkt, op de studentenadministratie van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte. Daarna 8 jaar aan Hogeschool PXL voor de opleiding kinesitherapie en toen die opleiding in 2013 integreerde binnen UHasselt ben ik meegegaan. Ondertussen is dat ook alweer 10 jaar geleden, nog een jubileum om te vieren (lacht).”

Die overstap naar UHasselt heeft ze zich trouwens nooit beklagd. "Nee helemaal niet, ik vind het heel fijn om voor de faculteit Revalidatiewetenschappen te werken. Natuurlijk is er doorheen de jaren een verloop van mensen, zeker bij de doctorandi, waardoor je niet meer iedereen kent. Maar de opleiding ligt mij nauw aan het hart na al die jaren. De overstap naar UHasselt ging heel vlot, zeker omdat collega's zoals Katia Moretti en Karine De Vocht dezelfde beweging maakten. We begonnen dan wel in een andere werkomgeving, maar het werk was hetzelfde en de sfeer zat al van bij het begin erg goed. Ik ben blij om te kunnen zeggen dat ik hier aan UHasselt een aantal goede vriendinnen heb gemaakt. Dat is

voor mij belangrijk en heel mooi. De cirkel is rond voor mij, want mijn allereerste werkopdracht ooit als 19-jarige, was in de keuken van Hore Servi van het

besloot ik om bureautica te gaan bijstuderen op avondschool. Zo ben ik uiteindelijk in de studentenadministratie terechtgekomen."

Zie hier, ik wilde niet veel tamtam
maken rond mijn 50ste verjaardag. En
nu sta ik er plots mee in
Nu Weet Je Het! (lacht)

toenmalige LUC. Bij Lydia en Marleen Flemings. Zo zie je maar! Ik had wel snel door dat dat werk niets voor mij was, dus

Gestructureerd

Punten ingeven, alle administratie afhandelen. Je moet er je hoofd goed bijhouden, wil je geen

fouten maken. "Dat is wel echt zo", lacht Vicky. "Maar dat kan ik ondertussen wel. Ik ken het werk door en door. Ik ben best een gestructureerd persoon, ook al zou je dat niet zeggen als je mijn bureau soms ziet (lacht). Dat zullen mijn zussen ook herkennen aan mij, als kind hebben zij eens een foto van mijn kamer getrokken met een groot papier erbij 'Stort'. Dat herken ik helaas ook bij mijn dochter (lacht). Maar werkgerelateerd ben ik analytisch en georganiseerd. Het feit dat ik dit werk al vele jaren doe, betekent natuurlijk ook wel dat ik niet zo veel meer kan bijleren. Maar dat is niet zo erg, ik kan mijn ei en creativiteit kwijt in het avondonderwijs. Sinds dit jaar volg ik juweelontwerp en edelmetaal."

Juwelen, de toon is gezet. Aan haar handen draagt ze tijdens dit interview een 3-tal ringen. "Ja, juwelen zijn een groeiende passie voor mij. Zeker nu ik gestart ben met een vijfjarige opleiding aan de Kunstacademie. Het is heel fijn om te doen, je wordt er echt uitgedaagd om je volledig creatief uit te leven, krijgt heel veel raad, maar ook veel vrijheid van de docenten. Je wordt echt gestimuleerd om je eigen stijl te ontdekken. 'Nooit namaken, altijd zelf creëren' is het credo. Dus ga ik nu voluit op zoek naar mijn stijl, mocht die ooit aanslaan, zou ik in bijberoep nog wel juwelen willen ontwerpen. Niets klassieks, want dan kan je evengoed naar een juwelier gaan. Mijn droom is om heel gericht persoonlijke juwelen te kunnen ontwerpen voor klanten. Binnenkort ga ik naar de Munich Jewellery Week. Zeer curieus wat ik daar allemaal ga zien. Ik kijk er erg naar uit. Dat wordt fantastisch."

Pioniers

En toch is er dit jaar wat nieuwigheid in haar werk gekomen: de opleiding Sociale Wetenschappen. "Ja, inderdaad dat is wel speciaal. Ik wilde wel deel uitmaken van die opstart van de nieuwe opleiding en ook al ben ik maar een klein onderdeel, ik ben blij dat ik mee mag schrijven aan het verhaal samen met al die pioniers. Ik ben heel benieuwd om over drie jaar die eerste generatiestudenten hun bachelordiploma te zien behalen." De opleiding Sociale Wetenschappen bleek ook een blij weerzien te zijn met een oude bekende. "Ja, Jo Pierson kende ik nog van aan de VUB. Hij was doctoraatsstudent toen ik daar

studentenadministratie deed, en onze kinderen zaten in dezelfde klas. Zo zie je maar, ook daar is de cirkel weer rond, en dat allemaal dankzij UHasselt."

Of ze tot slot nog een boodschap heeft voor de jarige UHasselt? "Ik kan gerust zeggen dat ik trots ben om hier te werken", zegt Vicky. "Ik heb hier al veel mooie

jaren mogen beleven, zeker dankzij al mijn fijne collega's. Daar ben ik UHasselt dankbaar voor. Ons leven is dan wel eindig, dat van de unief hopelijk niet. UHasselt is echt goed bezig en is al mooi gegroeid doorheen die 50 jaar. Ik hoop dat ze dat zal blijven doen." Genoteerd! ■

Nu eet je het!

Karen Desair (Stuvo) bakt tartelettes met koffie-caramel-pecannoot

“Als je dan toch taart wil eten,
moet je er ten volle van genieten!”

What's in a name! Collega Karen Desair heeft zich in de coronajaren bekwaamd in het bakken van meesterlijke lekkernijen. Haar creaties werden zo populair dat ze er met 'Desair'tjes' een officieel bijberoep van maakte. Wij waren razend benieuwd naar zoveel baktalent en zochten haar op tussen deeg en vulling.

"Bakken is een uit de hand gelopen hobby", zegt Karen. "Als kind bracht ik graag tijd door in de keuken terwijl mijn mama bakte, maar echt creatief in de keuken werd ik pas tijdens de lockdowns. Mijn toenmalige job in de bodystyling kon ik niet meer op de werkvloer uitoefenen en omdat ik zoveel thuis was, begon ik steeds meer te bakken. Youtube werd mijn beste vriend (lacht) en toen ik mijn creaties op social media begon te posten, kreeg ik alsmat meer aanvragen, zoveel

zelfs dat ik nu heb beslist om één bakvrij weekend per maand in te lassen."

"Felgekleurde kinderfeesttaarten zijn minder mijn ding, maar cijfer/lettertaart vind ik heerlijk om te maken. Al is het maken van 'custom' taarten en gebakjes wel tijdrovend, dus rijk ga ik er niet van worden (lacht), maar ik kan er wel mijn creatieve ei in kwijt. Iets waarvan ik eerst zelfs niet wist dat ik het in mij had. Ik legde het daarbij graag hoog, want ik wil echt dat het plaatje klopt."

Zoveel bakken, dat moet heel lekker zijn ten huize Desair? "Gek genoeg maak ik het allemaal graag, maar eet ik het zelf minder graag. Maar natuurlijk proef ik wel of de smaken goed zitten! Soms vragen mensen mij ook of ik iets koolhydraatarm wil bakken of met magere boter, maar dan zeg ik -ook

al ben ik diëtist van opleiding- "Sorry, nee, als je toch taart wil eten, moet je er helemaal van genieten."

Misschien kocht je tijdens de Warmste Week een overheerlijk stuk letterkoek (inderdaad, dat stuk waarvan het water je bij de gedachte eraan nu nog in de mond komt), dan heb je al van de creaties van Karen kunnen proeven. Hieronder verklapt ze een ander favoriet recept van haar, dat van tartelettes met koffie, caramel en pecannoot. Wij kunnen je verzekeren dat het een onweerstaanbaar Desair'tje is! ■

TARTELETTE KOFFIE - CARMEL - PECANNOOT

Recept voor 12 stuks

PÂTE SUCRÉE INGREDIËNTEN:

- » 300 gr malse boter
- » 190 gr bloemsuiker
- » 60 gr amandelpoeder
- » 120 gr ei
- » 500 gr bloem
- » 3 gr zout
- » 1 gr vanillepoeder

KARAMEL INGREDIËNTEN:

- » 100 gr suiker
- » 100 gr koude boter
- » 100 gr room

KOFFIE GANACHE INGREDIËNTEN:

- » 188 gr room
- » 1,5 eetl oploskoffie (7gr)
- » 195 gr callebaut gold chocolade

BEREIDING

Meng de boter samen met de bloedsuiker. Voeg vervolgens het amandelpoeder, vanille, zout en ei toe. Als laatste voeg je de bloem toe en meng tot een homogene massa. Rol het deeg gelijkmatig uit (3-4 mm) tussen 2 vellen bakpapier. Laat gedurende minstens 2 uur rusten in de koelkast, of beter nog, een volledige nacht. Neem je taartring(en) en smeer in met boter of pancoating. Bekleed vervolgens met het deeg en duw de randen wat aan. Verwarm de oven voor op 170°C en bak gedurende 20-25 minuten, tot ze goudbruin zijn.

BEREIDING

Warm de room op in een pannetje op een laag vuur. Giet de suiker in een ander pannetje en voeg er een scheutje water bij. Zet de pan op een hoog vuur. Van zodra het water verdampt is zal de gesmolten suiker kleuren. Wanneer de suiker een goudbruine kleur krijgt, haal je de pan van het vuur en voeg je de room toe. Voeg vervolgens geleidelijk aan de boter toe en roer goed.

BEREIDING

Verwarm de room met de oploskoffie tot het kookpunt. Giet het warme mengsel over de chocolade en roer tot een egale massa.

SAMENSTELLING TARTELETTE:

- laagje karamel
- stukjes gehakte pecannoot
- laagje koffie ganache
- afwerking naar keuze

Family affairs

Speciale UHasselt-band: moeder en zoon samen al goed voor 50 dienstjaren

"Als kind dacht ik dat de H6 een cinemazaal was"

Vele personeelsleden hebben een sterke band met UHasselt, maar voor sommigen is die band toch nog nét dat tikkeltje specialer. Dat geldt zeker zo voor Gerda Oosterbosch en Arne Biesmans. Begin juli 1973 ging Gerda als één van de pioniers aan de slag bij het toenmalige LUC, enkele dagen na haar pensioen in 2012 - na 39 jaar carrière - begon haar zoon Arne aan UHasselt te werken. Moeder en zoon: samen dus goed voor 50 dienstjaren én voor heel wat mooie herinneringen.

"Mijn vroegste herinnering aan UHasselt? Dat moet het Sinterklaasfeest zijn", lacht Arne Biesmans (Rectoraat). "Daar keken mijn zus en ik als kind ieder jaar heel erg naar uit. Klimmen, lopen en springen in de kuil van de toen nog beige Agora, dat was fantastisch. En in de aula H6 was er altijd een film. Fantasia, de Kleine Zeemeermin, ik heb ze daar allemaal voor het eerst gezien. Ik dacht dus écht dat mama een cinemazaal op haar werk had (lacht)". Gerda Oosterbosch lacht als ze het hoort: "Ik weet nog goed toen ze tijdens een Sinterklaasfeest vergeten waren om de microfoon uit te zetten op de agora. Ik zat in het restaurant en plots hoorde ik onze Arne een hele uitleg geven. Hij was achter de micro gekropen om van alles te vertellen aan het

publiek (lacht). Communicatie zat er toen al in! Ja, het Sinterklaasfeest was altijd leuk, al heel vroeg is de personeelsvereniging daarmee begonnen. Dat heb ik altijd knap gevonden, want ze staken daar ook toen al veel werk in. Het toont het familiegevoel dat er aan UHasselt is."

Zoetekauw Verhaegen

Dat familiegevoel heeft Gerda Oosterbosch van in het prille begin ervaren. "Toen ik hier in 1973 begon te werken, zaten we nog in de Dokter Willemsstraat in Hasselt. Ik werkte op het secretariaat, heel kleinschalig allemaal. We gingen vaak taart halen in de stad, want onze eerste rector, Louis Verhaegen, was een echte zoetekauw. (lacht) In september van dat jaar zijn we dan naar Diepenbeek verhuisd.

Ik bemande er het onthaal en de telefooncentrale, ons bureau was samen met de mensen van het studentensecretariaat van de Economische Hogeschool Limburg en het Postuniversitair Centrum. Iedereen kwam dus bij ons terecht met allerlei vragen. De telefooncentrale en het onthaal zaten trouwens oorspronkelijk in de vestiaire." Gerda begon er als receptioniste, in een tijd dat er nog maar weinig bureau's met een telefoon waren. "Vast Secretaris dr. Grypdonck had er eentje in zijn bureau - we noemden iedereen trouwens professor, doctor of meneer, dat was zo in die tijd - en ook in de lange gang hing een publieke telefoon. Dan moesten wij van boven naar beneden spurten om op te nemen als er iemand van buitenaf belde. (lacht)" ►

Geen rector kunnen worden

"Ik was 21 jaar oud toen ik hier begon. Ik studeerde af en de maandag erop ben ik meteen begonnen met werken", vertelt Gerda. "Ik was van Eigenbilzen en mijn ouders zeiden: ga maar aan de universiteit solliciteren. Dat is daar allemaal nieuw en dat is er speciaal voor de Limburgers, je kan daar een goede plaats krijgen. En het was ook zo, ik heb nooit ergens anders gewerkt. Dat is anders dan bij de jeugd van tegenwoordig, maar toen was dat zo. En eigenlijk heb ik ook nooit ergens anders willen werken. Het was hier goed, fijne collega's en het contact met de studenten was heel plezant. Zij moesten bij ons onthaal zijn om hun cursussen op te halen of om jetons te kopen voor de kopieermachines of - natuurlijk - voor de paletten en balletjes

Ik was 21 en mijn ouders zeiden:
ga maar aan de universiteit
solliciteren. dat is daar allemaal
nieuw. daar kan je een goede
plaats krijgen. En dat was ook zo

- GERDA OOSTERBOSCH -

van de tafeltennis. Dus we hadden wel veel contact met de studenten, eigenlijk waren dat toen leeftijdsgenoten. Sommigen waren zelfs ouder dan mij. Kortom, een heel fijne tijd." Arne beaamt: "Ja, ik heb je nooit horen klagen over je werk. Dat heeft zeker ook invloed gehad op mijn

keuze om hier te solliciteren. Ik ben hier in augustus 2012 begonnen, toevallig precies in dezelfde maand dat mama op pensioen ging. Dus we hebben nooit samen aan de universiteit gewerkt. Ik heb ook niet op voorhand tegen mama gezegd dat ik gesolliciteerd had op een job aan UHasselt

(lacht). Maar ze was wel fier toen ik hier begon." Gerda lacht: "Ja, hij heeft het al goed gedaan hier, hè jong. Rector zal hij niet kunnen worden (lacht), maar wat hij nu doet is heel knap. Allez, voor zover dat ik weet wat hij allemaal doet aan UHasselt, want zoveel vertelt Arne niet over zijn werk als hij op bezoek komt."

An De Backer

Zijn er veel gelijkenissen tussen hun werk aan UHasselt? "Goh, dat kan je moeilijk vergelijken hé", zegt Gerda. "Ik werkte eerst op het secretariaat en daarna ben ik naar de kredietcel gegaan. Zo hebben we wel allebei An De Backer als onze directe leidinggevende gehad, dus dát hebben we toch gemeen met elkaar (lacht). Een heel fijne vrouw, trouwens. Maar verder denk ik dat in mijn tijd het contact tussen alle

personeelsleden nog net iets nauwer was. We waren met niet zoveel, en alles gebeurde nog op papier. Iedere onkostennota moest nog worden afgetekend met de hand, dus dan gingen we langs bij alle bureaus en kon je wat praten met de collega's." En die babbeltjes konden wel eens uitlopen, vertelt Arne. "Dat weet ik nog goed. Mama heeft geen rijbewijs, dus als kind moest ik met papa mee om haar met de auto te komen oppikken. We parkeerden dan aan de Ginderoverstraat, waar nu de Fitlink is. Ik heb nog veel herinneringen dat ik als kind daar op haar stond te wachten, altijd spannend wanneer zij de bocht zou komen uitwandelen. Maar heel vaak duurde dat erg lang, want jij stond weer ergens met iemand te praten (lacht)."

Wie was de Sint?

Dankzij de vele herinneringen uit zijn kindertijd was voor Arne aan de slag gaan bij UHasselt dan ook een beetje als thuiskomen. "Ja, zo heb ik dat zeker ervaren", vertelt hij. "Als kind heb ik veel gespeeld op de agora. Dankzij de personeelsvereniging ben ik ieder jaar in augustus met de bus mee naar allerlei pretparken geweest, van de Efteling tot Melipark. En als jobstudent heb ik nog een paar zomers bij de faculteit Wetenschappen gesleurd met oude cursussen en masterproeven die moesten verhuisd worden. Dat was pas zwaar werk (lacht). Dus ja, alles voelde hier vertrouwd aan. Maar wat ik nog altijd niet weet: wie was in die beginjaren eigenlijk Sinterklaas?" Gerda moet het antwoord helaas schuldig blijven. "Geen idee, helemaal niet. Dat kan ik mij niet meer herinneren en daar heb ik ook niet veel over nagedacht (lacht)". "Ooh maar ik wel hoor", lacht Arne. Wie het antwoord wel weet, mag het dus zeker aan Arne laten weten. Nu al bedankt! ■

De hobby van...

Natascha Steffanie verschijnt regelmatig op je TV als figurant

Van het labo naar je televisiescherm

Oplettende kijkers van *Het verhaal van Vlaanderen* konden haar al spotten aan de zijde van Maria van Bourgondië toen zij haar noodlottige val maakte. Toen een hofdame, dan weer een agent of een verpleegster. Natascha Steffanie (CMK) kruipt als figurant regelmatig in de huid van een ander personage. “Van dichtbij kunnen meemaken hoe zo’n productie in elkaar zit, is echt een leuke ervaring.”

De kans dat je Natascha ook écht herkend had tijdens *Het verhaal van Vlaanderen* is eerder klein, want figuranten, die zie je meestal enkel op de achtergrond. “Vroeger keek ik ook alleen naar de acteurs of de hoofdpersonages, maar sinds ik zelf figureer, merk ik wel dat ik anders naar televisie kijk. Ik zal nu veel vaker letten op wat er in de achtergrond gebeurt.” Een middeleeuwse fluwelen jurk en opvallende hoofdtooi zal er in dit geval ook mee te maken hebben gehad dat Natascha nagenoeg onherkenbaar was. “Dat was écht heel speciaal om mee te maken. Het kleed moest helemaal van Spanje komen en zat als gegoten. Er kwamen ook wat kapsters aan te pas om dat bijzonder hoofddeksel stevig genoeg te bevestigen.” En dan

sta je daar op een zonnige dag op een prachtige locatie, met een valkenier, stuntpaarden, honden en massa’s mensen in de klederdracht van toen. “Dat maak je niet elke dag mee. Een unieke ervaring!”, vertelt Natascha enthousiast. “En Tom Waes is bovendien ook enorm sympathiek, dat zorgde voor een toffe sfeer op de set.” En laat het nu ook net Tom Waes zijn die er indirect voor zorgde dat Natascha haar allereerste stappen op de set zette.

Lights, camera, action!

Het was januari 2019, toen er een oproep verspreid werd voor een -destijds- gloednieuw programma. Kamp Waes belooft een uitdagend experiment te worden waarin gewone burgers onderwor-

pen zouden worden aan de zwaarste fysieke opleiding van ons land, die van de Special Forces van het Belgische leger. Terwijl sommigen onder ons er nog niet aan mogen denken om hier deel van uit te maken, stond Natascha te popelen om zich in te schrijven. “Niemand wist op dat moment wat er concreet ging gebeuren tijdens de reeks, maar de oproep sprak me onmiddellijk aan. Dit was écht iets voor mij!”, herinnert Natascha zich. Al dacht niet iedereen daar hetzelfde over. “Mijn kinderen zeiden: ‘Mama, dat ga je toch niet doen?!’ (lacht) Maar ik zag het helemaal zitten, en ik heb me ook effectief ingeschreven. Je moest jezelf voorstellen aan de hand van een video dus ik heb de loop-schoenen aangetrokken en mijn

video al joggend in de sneeuw opgenomen. Dat leek me wel gepast." Die video moest vervolgens geüpload worden op een specifieke website. Natascha maakte een profiel aan, stuurde haar kandidatuur in en... ontdekte plots nog heel wat andere interessante oproepen voor populaire televisieprogramma's! "Eens ik daarin begon te bladeren was ik meteen geboeid. Mijn oudste dochter en ik zijn echte Thuis-kijkers en plots zag ik daar oproepen verschijnen om mee te spelen in de serie als figurant. Dát moest ik toch eens proberen!", vertelt Natascha met de glimlach. Die oproep voor een verpleegster in Thuis werd uiteindelijk ook haar allereerste figuratieopdracht. Op naar studio Manhattan in Leuven! "Het was heel tof om al de decors zo voor je te zien. En ik mocht me toen zelfs omkleden in de loge van

Marleen Merckx (Simonneke, voor de kenners). Dat was toch een beetje onwerkelijk! (lacht) Er hangt ook een heel goede sfeer op de set. Ik had nooit verwacht dat er zoveel mensen betrokken zouden zijn bij de productie en iedereen is er even vriendelijk, van de regisseur tot de acteurs zelf. Ja, ik voelde me meteen Thuis! (lacht)" Na die eerste positieve ervaring had Natascha de smaak voor het figureren helemaal te pakken.

Hand in hand

Intussen zijn we zo'n vier jaar later en het figureren heeft Natascha nog niet losgelaten. Al die rolletjes als figurant zorgden voor tal van unieke ervaringen en sympathieke ontmoetingen met acteurs, zangers en andere bekende gezichten. Wanneer het kan, legt Natascha die momenten ook vast op de gevoe-

lige plaat. Het gevolg: een hele hoop foto's waar we gezellig door kunnen snuisteren tijdens dit interview. "Dit hier was een tof moment. (toont foto met James Cooke en Gert Verhulst) Ik moest naar Oostende voor opnames voor een teaservideo van *Gert Late Night*. Mijn rol bestond eruit om met een zwaar Limburgs accent 'Wat zegt u, meneer?' te vragen. (lacht) Daar kreeg ik destijds wel wat leuke reacties op van mensen die mij gespot hadden." Straffe Google-detectives kunnen dit filmpje trouwens nog terugvinden op YouTube. Een aanrader! Een andere in het oog springende foto is er eentje van Natascha en een haast onherkenbare Erik Van Looy, beiden in middeleeuwse outfits. "Dat was voor het aankondigingsfilmpje van de Allerslimste Mens ter Wereld vorig jaar", weet Natascha. "Jelle Cley-

mans was toen ook op de set, maar die had zagezegd de builenpest." (lacht) Op heel wat foto's prijken verschillende Thuis-acteurs, want daar figureert Natascha het meest. Aan één van deze foto's hangt ook een mooie herinnering vast. Een ervaring die Natascha zelf de leukste figuratie van haar leven noemt. "Ze zochten iemand om mee te lopen voor de 100km-run van Kom op Tegen Kanker. Het principe is dat iemand als eerste vertrekt en die persoon loopt 40km, de volgende die erbij komt loopt er 30 en zo verder tot je samen 100km gelopen hebt als team. De meters van dat jaar waren Katrien De Ruysscher (Dr. Judith) en haar televisiezus, Lauren Müller (Thilly) en hen kende ik al van een eerdere figuratie." Natascha en Katrien hadden het tijdens die eerste ontmoeting uitgebreid over hun gedeelde passie voor

De blik achter de schermen.
fijne ontmoetingen. en de kans
om gewoon heel even iemand
anders te kunnen zijn. maken het
figureren voor mij meer dan de
moeite waard.

fietsen en lopen. En dat was de actrice niet vergeten toen ze de kandidaatstelling van Natascha zag verschijnen voor deze opdracht. "Ik werd geselecteerd voor het team, maar helaas kregen beide actrices in de aanloop naar het event corona waardoor hun collega-acteurs uit Thuis last-minute hebben moeten inspringen als vervangers." Natascha liep na 40km uiteindelijk euforisch de finish over, hand in hand met Raf Jansen (Dieter), Bram Spooen (Ilias) en een ex-kankerpatiënte die ook door het team geselecteerd werd. "Mooi dat ik dat moment op foto heb staan", lacht ze. "Sporten is een passie van mij, en om dat samen te kunnen doen met de acteurs uit Thuis en dan ook nog op een event voor het goede doel, dat was écht top! Ik had nochtans een breuk opgelopen in mijn hiel, door de intensieve trainingen met een blijkbaar verkeerde looptechniek, maar dat heeft me niet tegengehouden. Ik heb die 40km gewoon uitgelopen. Die dag zal me altijd bijblijven."

Gespot op je tv

Wie intussen al nieuwsgierig aan het zoeken is naar ook zo'n figuratiewebsite, wees gewaarschuwd: niet álle opdrachten zijn even plezierig. "Je moet wel een zekere mate van flexibiliteit en geduld hebben. Soms moet je heel lang wachten om dan amper 5 minuten iets te mogen doen op de set. Daar moet je je op voorhand bij neerleggen. Als je dat niet kan loslaten, moet je er niet aan beginnen. Uiteindelijk is dat ook nog wel grappig. Dan zit je thuis vol spanning voor je scherm en als je nét op tijd pauzeert zie je een schim voorbij de deur lopen waarvan je dan weet: 'dát was ik! (lacht) Maar die unieke blik achter de schermen, de fijne ontmoetingen die je ervoor in ruil krijgt en de kans om heel even iemand anders te kunnen zijn, maken het figureren voor mij meer dan de moeite waard." Binnenkort dus ongetwijfeld nog eens op je televisiescherm. Maar dan weet je deze collega zeker wél te spotten. ■

Love works:

Wouter Franssen (GLW) en Ine Nieste (GLW)

“De vonk sloeg over aan de toog bij Marie-Jeanne”

Zoals de grote filosofen van Wet Wet Wet ooit zongen: ‘love is all around’. Ze voelden het in hun vingers, en ja, zelfs in hun tenen. En wie zijn wij om hen ongelijk te geven? In Love Works gaan wij in gesprek met een UHasselt-koppel over hoe zij samen leven én werken. Deze editie trekken we eropuit met Wouter Franssen en Ine Nieste. Allebei bezig met onderzoek naar de negatieve impact van teveel zitten. Wij trokken daarom onze wandelschoenen aan, voor een kennismaking met dit UHasselt-koppel tijdens een tocht op campus Diepenbeek.

GEBOUW A

100 stappen: Hoe het begon

"En jongens, zijn jullie nu al een koppel?" Lange tijd was dat de wekelijks vraag van Marie-Jeanne van Umami aan Wouter en Ine. "Ja, Marie-Jeanne zag onze relatie al aankomen, zelfs toen wij nog niets doorhadden", lachen Wouter en Ine, terwijl we aan onze wandeling starten. Anderhalf jaar lang werkten ze eerst als collega's binnen dezelfde onderzoeksgroep van prof. Bert Op 't Eijnde. En iedere vrijdag trokken ze met collega's op vrijdagavond naar de happy hour aan de toeg van campus Diepenbeek. "Maar af en toe kwamen onze collega's toch niet mee, en gingen we er met zijn tweeën wat drinken. Daar, aan de toeg bij Marie-Jeanne, sloeg de vonk over. Marie-Jeanne was trouwens heel gelukkig toen we haar het nieuws vertelden, ze heeft zich zelfs al uitgenodigd op ons huwelijksfeest", lacht Ine, om er snel aan toe te voegen: "Dat huwelijk staat trouwens nog niet gepland, dat is nog niet

voor nu. We zijn beide nog te druk bezig met ons onderzoek."

ACB²

1200 stappen: Teveel zitten

Dat onderzoek draait voor zowel Wouter als Ine rond zitten. En dan vooral: het níét zitten. Wat is de impact van veel zitten op je gezondheid en hoe kan je mensen motiveren om minder te zitten en meer te bewegen? Dat zijn voor beide de centrale vragen in hun onderzoek. Wouter voert dat onderzoek uit bij de algemene bevolking, Ine focust specifiek op MS-patiënten. "Ja we zijn wel bezeten door het onderwerp", lacht Wouter. "Niet dat we over niets anders praten aan de keukentafel, wees gerust. Maar we letten er zelf heel erg op dat we voldoende bewegen en als we situaties zien die niet ok zijn, beginnen we er wel over tegen elkaar. Zoals tijdens onze vakantie naar Oostenrijk. Na een autorit van 3 uur gingen we wat eten in een wegrestaurant. En wat zie je daar: andere toeristen die ook al urenlang in de wagen gezeten hebben, die

daar een uur lang aan picknicktafels zitten om te eten. Zoiets valt ons heel erg op." Maar nee, elkaars fitbits kijken ze niet iedere avond na. "Nee, dat hoeft niet. (lacht) Ik weet wel heel zeker dat Ine iedere dag haar aantal stappen haalt, daar maak ik me niet ongerust over en zelf heb ik niet eens een sporthorloge. Ik doe het op gevoel", zegt Wouter.

WANDELBRUGJE DEMER

1500 stappen: Echo's

Terwijl ze op het brugje over de Demer even tijd maken voor een romantische fotoshoot (ja, ook dat hoort bij Love Works) vertellen Wouter en Ine over hoe ze hun relatie bekendmaakten aan de collega's. "Dat was best spannend", begint Ine. "We zijn ondertussen drie jaar een koppel. Als eerste hebben we het verteld aan onze gezamenlijke promotor Bert Op 't Eijnde. En ja, net als Marie-Jeanne had ook hij het blijkbaar wel zien aankomen. (lacht) Onze collega's kunnen ons dus goed inschatten, zo blijkt. We kregen

trouwens alleen maar leuke reacties van iedereen. Dat was echt fijn om te horen". Dat bekendmaken gebeurde trouwens tijdens het kerstfeestje van Revalidatiewetenschappen. "Helaas in coronatijden was dat feest nog online, dus toonden we ons als koppel door samen achter de laptop te zitten", zegt Ine. "Toen we onze relatie nog stilhielden waren die teammeetings soms wel grappig. Dan zaten we in aparte kamers in ons appartement en moesten we erop letten wie wanneer zijn micro opzette zodat je geen echo's van elkaar hoorde", lacht Wouter.

FACULTEIT ARCHITECTUUR EN KUNST

3000 stappen: Inspiratie op café

En samen onderzoek voeren in de academische wereld heeft voordelen, vertelt het koppel. "Je weet wat er van elkaar verwacht wordt op de werkvloer. Doctoreren is erg hard werken en veel uren maken. Maar omdat we beiden hetzelfde doen,

accepteer je dat makkelijker van de ander", zegt Ine. "En ja, soms eten we pas om half tien 's avonds, als Ine of ik bijvoorbeeld metingen moet uitvoeren bij proefpersonen. Maar dat kunnen we dan erg goed plaatsen." En door samen onderzoek te voeren rond hetzelfde thema, hebben ze ook altijd een klankbord. "Ja we geven elkaar wel raad. En dat zeker niet alleen op het werk. Eigenlijk komen onze beste ideeën samen op café of wanneer we naar huis fietsen. Een andere omgeving dan het kantoor werkt vaak heel goed voor een nieuw idee voor een studie-opzet", vertelt Wouter.

HOOFDGEBOUW D 3500 stappen: Zeurpiet

"Nog een mooie anekdote daarover", onderbreekt Ine.

"Toen we nog geen koppel waren vond ik het vreselijk om mijn onderzoeksideeën aan Wouter voor te stellen. Hij was zo kritisch!"

- INE -

"En ik had dus echt niet door dat ze mij een zeurpiet vond (lacht)!"

- WOUTER -

"Toen ik begon aan mijn onderzoek en we nog geen koppel waren, vond ik het vreselijk om mijn onderzoeksideeën aan Wouter voor te stellen (lacht). Hij was echt véél te kritisch, vond ik. Maar ondertussen ben ik die eigenschap van hem echt gaan waarderen. Nu ga ik naar hem met mijn nieuwe ideeën en weet ik dat ik mij schrap moet zetten, maar ik weet dan ook dat de

feedback goed en gefundeerd zal zijn." Wouter lacht luid wanneer hij het hoort: "En ik had dat dus niet door in het begin, dat zij mij eigenlijk een zeurpiet vond!" Over de beste eigenschap van elkaar, moeten ze beide niet lang nadenken. "Wouter is echt een positief ingesteld persoon", begint Ine. "Hij is altijd goedgezind en dat geeft anderen energie. Dat is een heel mooie kwaliteit."

Ook Wouter heeft al snel zijn antwoord klaar. "Ine is dan weer een echte doorzetter, iets wat ik veel minder ben. Ik kan vaker zeggen; het is genoeg geweest voor vandaag. Terwijl Ine echt kan doorzetten totdat iets af is en ook goed af is. Daarin heb ik heel veel van haar geleerd."

GEBOUW A 4500 stappen

En zo naderen we het einde van onze route over de campus in Diepenbeek, toch goed voor zo een 4500 stappen pure gezondheid. Terug bij gebouw A waar beiden hun kantoor hebben, maken ze nog even tijd voor een laatste fotoshoot als koppel. "God, ik heb nog nooit zo lang over onszelf als koppel gepraat", zegt Wouter. "Toch niet waar de ander bij is tenminste", lacht Ine. Fijne wandeling! ■

Workshop grime

Net op tijd voor carnaval! Van sierlijke vlindertjes tot prachtige prinsessen, op de workshop grime werd er duchtig geschminkt. VLUP'ers leerden er handige grimetechnieken waarmee ze meteen al heel wat mooie creaties tevoorschijn konden toveren op de snoeten van hun oefenmodellen.

Wordt verwacht

23 maart:

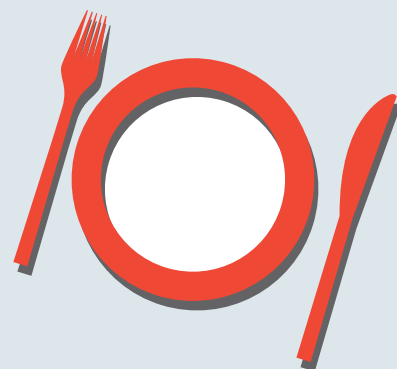
Maak je eigen terrarium

Voor een overzicht van alle activiteiten, updates en inschrijvingen kan je terecht op www.uhasselt.be/VLUP.

Umami

Er valt heel wat nieuws te proeven bij Umami! Je kon al genieten van heerlijke hotdogs tijdens het streetfood festival op 6 maart en een speciaal valentijnsmenu op 14 februari. En op wereldwaterdag (22/3) serveert Umami opnieuw een *speciale*leke: heerlijke gevulde paprika met chilli sin carne en rijst. Vegetarisch, want de productie van vlees kost enorm veel kostbaar water.

Slaatjes

Ook nieuw in het aanbod: 5 smakelijke slaatjes, van Tasty Chicken tot Greek Salad, voor ieder wat wils. En ook de veganistische collega's kunnen hun hart ophalen, want Umami zorgde voor maar liefst twee vegan opties in het aanbod, de Green Paradise en de Mighty falafel salade.

Makeover

Niet alleen het aanbod van Umami verandert, ook de restaurants krijgen binnenkort een makeover. Door de aanpassingen zullen de restaurants op beide campussen aangenamer en gezelliger worden voor de bezoekers. De feestelijke opening is voorzien voor bij de start van het academiejaar 2023-2024.

NIEUW JAAR

1992

SRECEPTIE

2023

Blind Date met Charlotte Beckers en Joanna Beeckmans

“Wij gaan zeker nog eens afspreken!”

Een tafel, twee stoelen. Meer is er vaak niet nodig voor een goed gesprek. Nu weet je het! brengt daarom twee UHasselt-medewerkers samen aan tafel om aan de hand van enkele inspirerende vragen te praten over hun onderzoek, werk, inzichten en passies.

Aan het begin van deze Blind Date zijn Charlotte Beckers (ARK) en Joanna Beeckmans (SSW) nog volslagen vreemden voor elkaar. Een klein uurtje later maken de twee al plannen om hun vlotte gesprek verder te zetten terwijl ze samen een broodje oppikken voor de lunch. Dat noemen wij alvast een érg geslaagde match! "De klik was er meteen! Ik ben echt blij dat we elkaar ontmoet hebben"

Stel jezelf even voor

Charlotte: Ik ben Charlotte Beckers, 30 jaar en afkomstig uit Maasmechelen waar ik woon met mijn man. Ik werk nu bijna 7 jaar aan de universiteit als onderzoeker en consultant op de faculteit Architectuur en Kunst, meer specifiek binnen de onderzoeksgroep Designing for More. Daarin focussen we op de link tussen interieurarchitectuur en het welzijn van de mens. Ikzelf ben gespecialiseerd in retail design, dus alles wat met winkelinterieurs te maken heeft.

Joanna: Klinkt leuk! Ik ben Joanna Beeckmans, 24 jaar. Ik ben in oktober gestart aan UHasselt als doctoraatsbursaal aan de nieuwe School voor Sociale Wetenschappen. Ik doe onderzoek naar genderongelijkheid vanuit een intersectioneel standpunt. Dit doe ik binnen de onderzoeksgroepen R4D en SEIN. Het reikt dus verder

dan enkel (on)gelijkheid tussen man en vrouw, maar ook hoe verschillende discriminatievormen zoals leeftijd, etniciteit, religie of beperking op elkaar inwerken. Dit blijft nog vaak onderbelicht. Ons doel is om die intersectionele lens in het beleid van hoger onderwijsinstellingen en onderzoekinstellingen te krijgen.

Charlotte: Dat lijkt me een hele boterham! Maar wel superinteressant en vooral erg relevant.

Hebben jullie elkaar al eerder ontmoet?

Joanna: Nee, maar ik ben natuurlijk nog maar net gestart en mijn kantoor is ook in Hasselt, niet in Diepenbeek. Ik heb al ontdekt dat dat twee aparte werelden zijn. We hebben elkaar dus nog niet ontmoet maar nét voor het interview hebben we al even gebabbel en er was meteen een klik!

Charlotte: Ja, het was een goede match! Heel leuk dat wij als jonge vrouwen hier aan de Blind Date mogen deelnemen.

Joanna: We doorbreken meteen de routine van telkens man-vrouw als deelnemers. Dat zie ik graag! (lacht)

Leg je onderzoek even uit?

Charlotte: Ik ga proberen kort en bondig te zijn, maar eigenlijk gaat dat niet (lacht). Ik ben in 2016 gestart als onderzoeker in het statuut

master navorser. Zo heb ik enkele jaren aan verschillende onderzoekstrajecten kunnen deelnemen. Ik bespaar je de moeilijke namen (lacht). Eens al die trajecten afgerond waren, had ik het geluk om met ons team het Retail Design Lab te kunnen starten. Dat is een kennisplatform verbonden aan onze onderzoeksgroep waarmee we al het onderzoek en alle wetenschappelijke inzichten die we aan de unief verzamelen, gaan vertalen naar de praktijk. Ik neem dus steeds meer de rol van consultant op. Ik doe wel nog onderzoek voor retailers en designers, maar het is vaak erg praktijkgericht. Zo maken we bijvoorbeeld strategische grondplannen. Vanuit het DNA van het merk of de retailer gaan wij strategisch kijken hoe we dat merk zo goed mogelijk kunnen overbrengen naar de klanten. Welke materialen gebruiken we, waar zetten we focus- of rustpunten in het interieur, wat is de ideale flow van het interieur,... Maar ook designers ondersteunen we in hoe zij beter beleavingsgericht kunnen ontwerpen.

Joanna: Je werkt dan waarschijnlijk vaak met andere mensen samen?

Charlotte: Klopt, het is echt *in the field*. Heel divers ook, want we werken zowel met kleine retailers als met grote merken. Zo loopt er bijvoorbeeld momenteel nog een leuk project met de Stad Hasselt.

Joanna: Dat klinkt inderdaad erg gevarieerd. De praktijkgerichte kant van mijn onderzoek is ook echt wat mij heeft aangetrokken. Ik werk dus binnen het Europese INSPIRE-project dat als doel heeft om theoretische kennis op

te doen rond inclusieve gendergelijkheid. Universiteiten moeten nu al verplicht een genderactieplan hebben om financiële steun te kunnen krijgen van Europa. Daarin moeten ze aantonen hoe ze in alle vormen, van aanwerving tot studentenleven, dat genderaspect in rekenschap brengen. Maar met die intersectionele lens kijken we niet enkel naar verschillen tussen man of vrouw, maar ook de verschillen binnen vrouwen of binnen mannen. De bedoeling is om uiteindelijk die kennis om te zetten in tools die een universiteit kunnen helpen om meer inclusief te zijn in hun beleid.

Charlotte: Leuk om te horen dat jullie het ook praktisch maken met die toepasbare tools, dat vind ik zelf ook interessant aan mijn job. Je kan het onderzoek echt naar buiten brengen en iets hapklaars serveren. Dat motiveert ook.

Wat vind je het leukste aan je onderzoek?

Joanna: Veel dingen eigenlijk. Ik heb altijd graag onderzoek gedaan, al in het lager onderwijs vond ik een spreekbeurt of debat altijd superspannend. Het feit dat je een impact kan hebben of dat je op z'n minst iets aanklaagt dat mis zit in de maatschappij vind ik persoonlijk erg belangrijk. En misschien meer overkoepelend ben ik ook heel blij met het team waarin ik werk. Een kleine, maar supergemotiveerde groep waarin iedereen samenwerkt om SSW te laten groeien. UHasselt heeft soms het beeld dat het erg technisch is, met enkel de harde wetenschappen maar nu zijn wij er ook. Dat kritische, dat diverse, dat

“Als ik ga shoppen zie ik overal wel manieren waarop het beter kan. En nu begint zelfs mijn man dat ook te doen! (lacht)”

- CHARLOTTE -

maatschappelijke gerichte, al die dingen maken mijn job superleuk. Ondanks dat ik geen ochtendmens ben, sta ik wel gráág op 's ochtends. (lacht)

Charlotte: Ik vind ook verschillende zaken leuk. Eerst en vooral het onderwerp an sich, maar ook het feit dat retail design uit verschillende facetten bestaat. Je hebt niet alleen interieurarchitectuur, maar ook een stukje psychologie en marketing om te onderzoeken hoe je de klanten psychologisch kan prikkelen. Daarnaast is ook het praktijkgerichte en persoonlijke aspect heel leuk. Je kan echt aan de slag gaan met concrete cases en zo je klant adviseren. Om die adviezen gerealiseerd te zien, en zo een betere winkelervaring voor de klant te bereiken geeft veel voldoening.

Joanna: Merk je dan dat je zelf gevoeliger bent voor die beleving als je naar winkels gaat?

Charlotte: Ja, toch wel. Het gaat al zo ver dat mijn man mee commentaar begint te geven op winkelinterieurs als we samen aan het shoppen zijn. Dat is beroepsmisvorming, vrees ik. Ik neem het dus duidelijk mee in mijn privéleven. Maar ik zie gewoon altijd opportuniteiten! Dan denk ik: 'als we hier nu eventjes konden adviseren vanuit onze expertise dan zouden we met enkele kleine veranderingen al zoveel bereiken voor de

klanten.' Ik ben vaak toch nog verbaasd dat retailers of designers zich té weinig inbeelden hoe een klant een winkel beleeft of doorwandelt. Ik snap wel dat je daar na een tijdje blind voor wordt als je al jarenlang op diezelfde locatie zit maar je zou dat toch even moeten kunnen afzetten en vanuit het standpunt van (potentiële) klanten kijken.

Joanna: Al een geluk dat jouw job dan bestaat om hen op weg te helpen! (lacht) Een echte win-win-situatie.

Zie je linken tussen jouw onderzoek en dat van je gesprekspartner?

Charlotte: We hebben het geluk om allebei met ons onderzoek iets praktijkgericht te kunnen ontwikkelen. En ook wel de relevantie, denk ik. Natuurlijk is al het onderzoek dat gedaan wordt relevant, maar zeker jouw onderwerp. Relevanter kan het niet zijn. Maar ook bij ons had je de enorme groei van online shoppen tijdens de coronapandemie en werd fysiek shoppen heel erg gemist. Daarom proberen we nu om fysiek winkelen extra belevingsvol te maken, rekeninghoudend met gezondheid en afstand houden. Meer flexibiliteit in winkels, zodat we voorbereid zijn op verschillende scenario's.

Joanna: We spelen ook beiden in op bepaalde zaken. Onze

onderzoeksvelden zijn zeker niet nieuw, maar we geven er allebei een nieuwe dimensie aan en dat is ook wel een overlap, vind ik.

Wat wilde je vroeger worden?

Joanna: Ik denk niet dat ik iets specifiek wilde worden als kind. Ik was wel altijd erg mondig en leergierig. In het middelbaar wilde ik onderzoeksjournalist of opiniejournalist worden, vandaar dat ik gekozen heb voor communicatiewetenschappen. Ik heb na een tijdje beseft dat die strakke deadlines niet helemaal aan mij besteed waren dus journalistiek werd het dan toch niet. Maar ik heb dus wel altijd iets willen doen dat een issue in de samenleving aankaart. Verschillende elementen van mijn karakter en mijn ontplooiing als persoon hebben dus wel geleid tot dit.

Charlotte: Ik volg je helemaal. Het eerste waar ik zelf aan denk is danseres bij Studio 100 of iets in die aard (lacht). Maar ik was ook als kind al bezig met huisjes bou-

wen in Lego of Duplo waarin onze hamster dan even mocht 'wonen'. Je ziet, zelfs toen was ik al bezig met beleving. (lacht) Vrij vroeg in het middelbaar wist ik dus wel dat ik iets met interieurarchitectuur wilde doen, ik ben nog altijd heel blij dat ik daarvoor gekozen heb.

Zou je een dag van werk willen wisselen?

Charlotte: Absoluut! Ik ben zelf ook wel met het topic bezig, het boeit me enorm. Of ik veel zou kunnen betekenen weet ik niet, maar ik zou vooral willen switchen om veel te kunnen bijleren.

Joanna: Het is voor mij ook nog veel bijleren, hoor (lacht). Ik denk ook wel dat ik een dagje zou willen switchen, hoewel ik niet weet of ik er góed in zou zijn. Heel concreet een case onderzoeken, met een duidelijke structuur, ik kan dat wel maar het is niet mijn sterkte. Maar al doende leer je heel veel dus ik zou het zeker voor een dagje willen proberen.

Wat zou je nog willen weten over de andere?

Joanna: Omdat ik van Brussel afkomstig ben, ken ik de regio niet zo goed. En jij werkt hier nu 7 jaar en je bent superpositief dus ik vraag me af of je een event of een plek kan aanraden in Hasselt of Diepenbeek waar ik écht eens naartoe moet gaan.

Charlotte: Dat is een goede vraag! (denkt na) Rond de campus heb je natuurlijk de Fitlink waar het tof is om in de zomer iets te gaan drinken na het werk, of de padelsterreinen. De stad zelf vind ik ook wel leuk om te bezoeken. En op iets grotere schaal hoop ik dat je al eens naar Pukkelpop bent geweest?

Joanna: Jazeker! Dat kan ik al van het lijstje afstrepen (lacht).

Charlotte: De unief op zich is ook wel heel leuk om te ontdekken, vind ik. Onze faculteit zit in een heel ander gedeelte dan het hoofdgebouw. Een heel speciaal gebouw ook, dat zeker een be-

zoekje waard is. Je moet enkel opletten dan je niet verloren loopt (lacht). Maar het is eigenlijk vooral die Limburgse charme die ik nog het meest kan aanraden om te ontdekken. En die gezelligheid vind je eigenlijk bijna overal in Limburg.

Joanna: Dat hoor ik van iedereen! En ik merk ook wel dat Limburgers snel mensen omarmen en verwelkomen, zo voel ik het toch echt aan.

Charlotte: Ik ben zelf een heel open, empathisch persoon dus ik kan echt genieten van die warmte en gezelligheid. Maar de rest van België is natuurlijk óók heel leuk, he (lacht). Want dat is wel iets wat ik wil weten over jou: hoe ben je in Hasselt terechtgekomen? En heeft het onderwerp waarmee je bezig bent je altijd al geïnteresseerd? Is dat iets waar je persoonlijk ervaring mee hebt? Dat zijn wel meerdere vragen (lacht).

Joanna: Het onderwerp van het doctoraat, en dan vooral de sociale impact van het project,

"Gendergelijkheid vond ik altijd al boeiend. Zelfs als kind droeg ik feminisme al hoog in het vaandel."

- JOANNA -

heeft me voor UHasselt doen kiezen. Ik ben dus ook echt voor het onderzoek in Hasselt beland. Ik heb het geluk dat mijn oma en mijn zus in Landen wonen. Dat is technisch gezien Vlaams-Brabant, maar de mentaliteit is erg Limburgs. Dus ik ben nu volop bezig met me in te 'Limburgeren' (lacht). Wat het onderwerp betreft, dat heeft altijd wel wat in me gezeten. Al op jonge leeftijd droeg ik feminisme hoog in het vaandel. Ik begreep niet waarom ik als meisje niet mee mocht voetballen, of waarom ik een 'tettert' genoemd werd als ik veel babbelde, maar dat bij de jongens vaak door de vingers gezien werd. Ik ben zelf ook half Marokkaans, half Belgisch en ik merk echt dat mijn vader andere dingen meemaakt dan ik. Al die dingen die ik merkte bij mezelf kon ik nooit een plaats geven, maar door erover te lezen en met anderen over te babbelen kon ik dat plots wel. Daarom vind ik het ook belangrijk om mijn steentje bij te dragen aan die inclusie in het hoger onderwijs. Want het opent veel deuren, maar lang niet iedereen heeft de kans om verder te studeren, om tal van redenen. Zelf bepaalde discriminatievormen ervaren -hoewel ik me tegelijk ook erg bewust ben van de privileges die ik heb- zorgt er bij mij wel voor dat ik die 4 jaar ga beleven met een doel dat verder reikt dan 'ik

wil graag onderzoek doen'. Ik wil ook écht iets voor anderen kunnen betekenen door hen een stem te geven.

Charlotte: Ik vind het heel indrukwekkend hoe jij op jonge leeftijd al zo sterk in je schoenen staat en weet waarvoor je wil gaan. Hoe je ook op korte tijd al zo uitgebreid over je onderzoek kan vertellen vind ik oprecht heel straf. Ik vind je trouwens een heel fijne babbelaar en helemaal géén babbeltrien! (lacht)

Joanna: Dankjewel! Ik ben niet zo goed in complimenten aanvaarden, maar dat apprecieer ik wel enorm.

Charlotte: Het is gemeend dus aanvaard ze maar!

Joanna: Dat zal ik dan maar doen (lacht). Ik vond dit echt een heel interessant gesprek, en ik ben heel blij met de match. Ik moet toegeven dat ik toch wat nerveus was want je weet tenslotte niet wie er tegenover je komt te zitten. Maar gelukkig was er meteen een klik!

Charlotte: Absoluut! Ik zie het ook echt zitten om nog eens af te spreken, samen te lunchen of elkaar nog wat meer te vertellen over ons onderzoek.

Joanna: Daar ben ik het helemaal mee eens! Dat gaan we écht doen. ■

#UHASSELT

UHasselt
31.710 volgers
1 mnd · 🌐

UHasselt coördineert Europees project voor gezamenlijk draaiboek bij uitbraak infectieziekten. Epidemiologen en biostatistici uit heel Europa werken binnen het ESCAPE-project samen aan een algemeen draaiboek voor nieuwe uitbraken van infectieziekten. "We hebben ontzettend veel geleerd uit de voorbije coronacrisis, ook over hoe we het nog beter kunnen aanpakken. Met ESCAPE verzamelen we kennis uit verschillende landen en werken we aan een gezamenlijk sterk stappenplan", zegt coördinator prof. [Niel Hens](#) (UHasselt/Universiteit Antwerpen).

#UHasselt
DSL_UHasselt, Lisa Hermans

UHasselt-prof Niel Hens leidt Europees project rond stappenplan bij virusuitbraken
hbov.be · Leestijd: 1 min.

👍👍👍 en 323 anderen · 2 commentaren · 7 reposts

universiteit hasselt
UHasselt

👍👍👍 en 796 anderen vinden dit leuk
universiteit hasselt ❄️❄️❄️
Heeft iemand al een naam bedacht voor deze topper?
Alle 9 opmerkingen bekijken
tononbenjamin Pino van Diepenbeek ❤️
20 januari

Universiteit Hasselt
27 januari · 🌐

€300.000 voor excellent Alzheimer-onderzoek aan UHasselt 📄
Maar liefst 1 op 5 mensen, en zelfs 1 op 3 vrouwen, zal in hun leven een vorm van dementie ontwikkelen 🧠 In 70% van de gevallen gaat het om Alzheimer. Een medicijn om de ziekte een halt toe te roepen of te voorkomen bestaat helaas nog niet.
Sterk onderzoek naar alzheimer is dus broodnodig. We zijn daarom heel erg dankbaar dat **Stichting Alzheimer Onderzoek** €300.000 schenkt aan prof. Ilse Dewachter en haar UHasselt-onderzoeksgroep Neurowetenschappen.
Prof. Dewachter doet al 25 jaar onderzoek naar de ziekte. Momenteel focust de onderzoeksgroep op de rol van het vetmetabolisme in de hersenen.
📄 <https://bit.ly/3wAy37z>
Faculteit Geneeskunde en Levenswetenschappen UHasselt

👍👍👍 151 · 5 keer gedeeld

Universiteit Hasselt
@uhasselt

Tien nieuwe **#fellows** voor **#UHasselt**. Tien maatschappelijk geëngageerde mensen die mee bruggen zullen bouwen tussen onze universiteit en de samenleving. Sterke partnerships met de civic gedachte als rode draad.
bit.ly/3k1GiHo

5 Retweets · 4 Geciteerde Tweets · 26 Vind-ik-leuks

instagram.com/universiteit hasselt

linkedin.com: Universiteit Hasselt (universiteitspagina)

youtube.com/universiteit hasselt

facebook.com/uhasselt

twitter.com/uhasselt

www.uhasselt.be

Kilometervreter: Brecht Nijssen (OODI)

“Op vrijdag voel ik de beentjes wel een beetje”

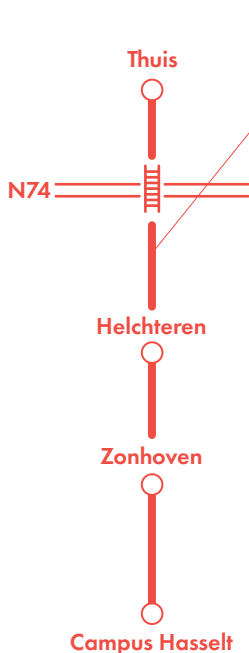

Net ná het afnemen van dit interview raakte bekend dat de langverwachte fietsbrug over de baan Hasselt-Eindhoven in Helchteren geopend zou worden. Onze kilometervreter van deze editie heeft bij het horen van dat nieuws ongetwijfeld een klein vreugdedansje gemaakt, want wat een ellende om die drukke baan als fietser over te steken. Maar dat pijnpunt is dus opgelost en nu raakt hij nóg vlotter op de campus.

“Ik werk hier sinds augustus in mijn eerste job,” steekt Brecht van wal, “en omdat het veel zitten is, heb ik bewust gekozen om met de fiets te komen, ook al woon ik dan in Wijchmaal, goed 25 kilometer naar het noorden.

In de donkere maanden kom ik met de speedpedelec en als het beter weer is met de koersfiets. Eén keer heb ik forfait moeten geven door een technisch defect aan mijn schakelaar, maar voorts kom ik dus elke dag met de fiets, want ik werk zelden thuis. Op vrijdag voel ik de beentjes dan wel een beetje (lacht).”

Met de speedpedelec rijdt Brecht met beperkte ondersteuning zodat hij toch nog een inspanning moet leveren. En naast de dagelijkse rit van heen-en-weer 50 km, gaat hij in het weekend nog mountainbiken of koersen met vrienden en twee keer per week lopen. ‘Redelijk sportief’, zo omschrijft Brecht zich bescheiden, ‘Maar het is goed voor het klimaat én mijn fysiek, dat vind ik best wel tof.’

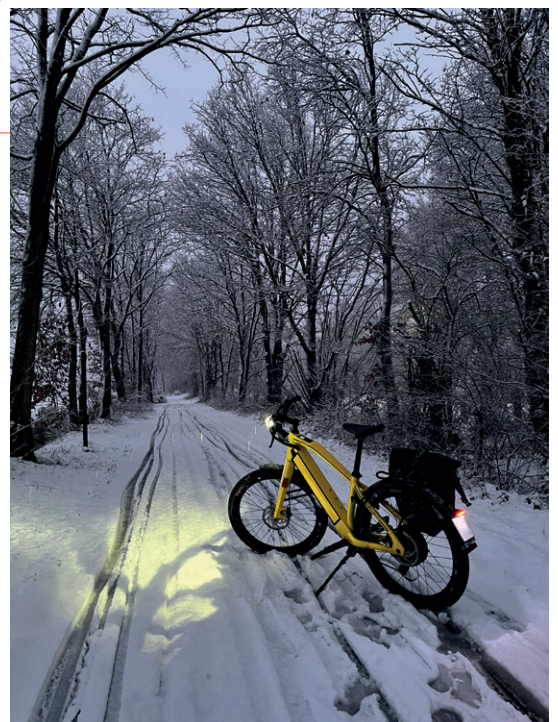

Favoriete plek onderweg

“Het stuk van de oude spoorwegbedding in Helchteren is heel mooi, daar zag ik al reeën, eekhoorns en konijnen, ook al een keer everzwijnen. Maar deze winter maakte ik ook een bijzonder moment mee toen het plots in de voormiddag heel hard begon te sneeuwen. Ik ben toen bijna twee uur onderweg naar huis geweest, meer ploeterend dan fietsend. Een ritje om te onthouden! (lacht)

ID-Kit

Naam: Brecht Nijssen
Traject: Wijchmaal (Peer) - Hasselt
Werkplek: OODI, rectoraatsgebouw, campus Hasselt
Totale afstand: 25 kilometer
Type fiets: in de winter speedpedelec (een gele Stomer), in de zomer de koersfiets (Ridley)

Research Unit in de kijker:

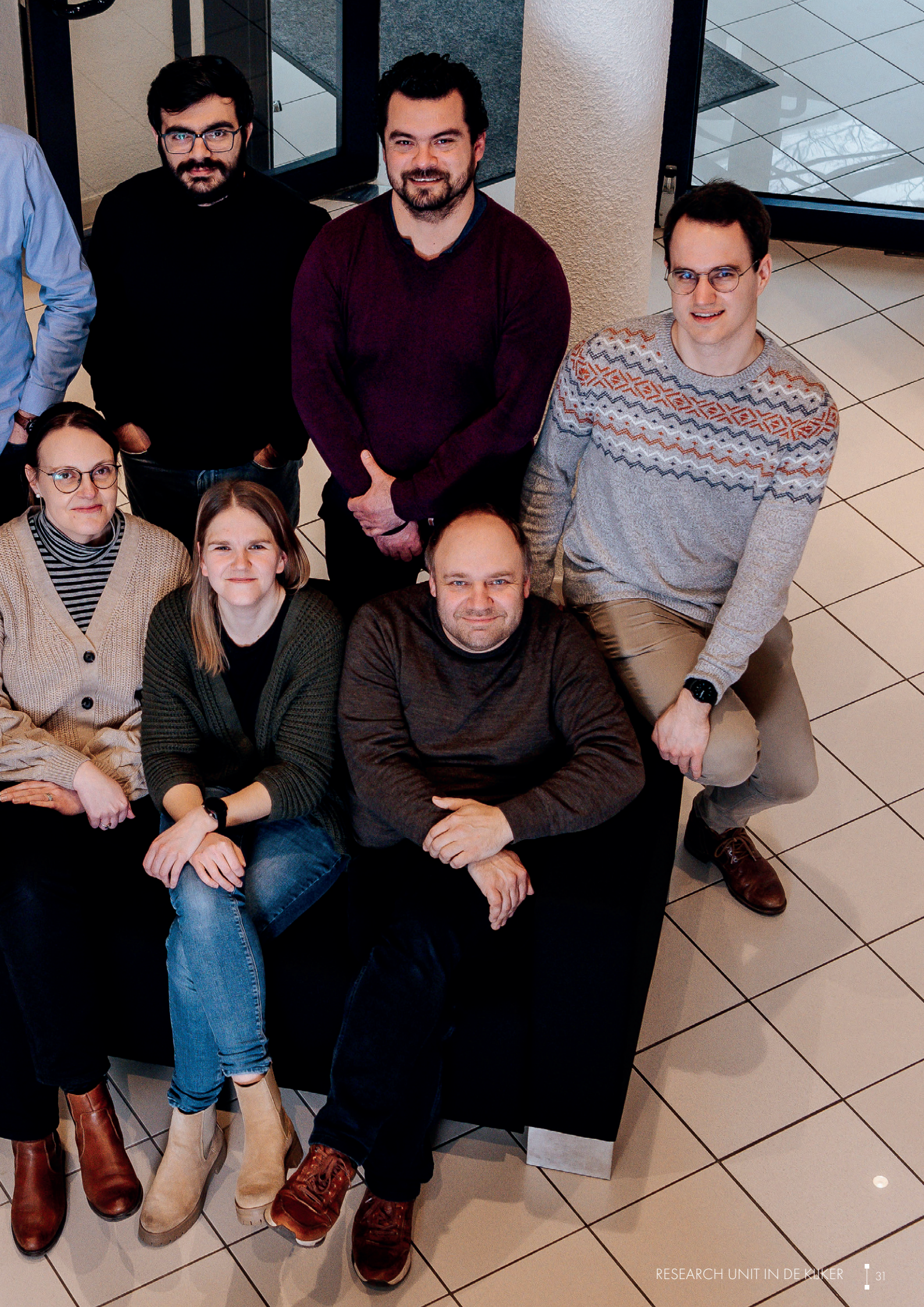
Research Unit in de kijker: Intelligible Interactive Systems (EDM)

“Maatschappelijke impact is onze grootste drijfveer”

Software moet geen mensen vervangen, maar mensen versterken. Dat is het mantra van de EDM research unit: Intelligible Interactive Systems. Op hun bureaus liggen boektitels als *Software engineering*, *Computational interaction*, maar ook *The design of everyday things* en *Soft Skills: The software developer's life manual*. “Wij onderzoeken de interactie tussen software en gebruikers. Dat gaat dus veel verder dan louter technologie. Ook psychologie, communicatie en zelfs ergonomie komen aan bod. Ontzettend fascinerend”, zegt prof. dr. Kris Luyten.

foto onder naar boven: Arno Verstraete, Mieke Haesen, Eva Geurts, Kris Luyten, Jeroen Ceyssens, Valentino Artizzu, Gustavo Rovelo & Bram van Deurzen
Niet aanwezig: Raf Menten, Jan Van den Bergh, Davy Vanacken

“Welkom in onze grote speeltuin”, Kris Luyten lacht wanneer hij één van de kasten in een onderzoekslokaal van het Expertisecentrum Digitale Media opent. En hij overdrijft niet. In de kast liggen Virtual Reality headsets, Augmented Reality brillen, drones tot zelfs een pak met trackingsensoren. “Dat gebruiken ze ook in films en series om de bewegingen van acteurs voor een groen scherm te kunnen registreren. Ja, we hebben hier heel wat leuke en interessante toestellen liggen, maar dat is ook noodzakelijk”, zegt Kris Luyten. “Als je in je onderzoek de nieuwste technologieën wil bestuderen en wil kijken hoe mensen en bedrijven die technologie gebruiken of nog beter zouden kunnen gebruiken, moet je mee zijn met de nieuwste ontwikkelingen op de markt.”

Als je de nieuwste technologieën wil bestuderen en kijken hoe bedrijven deze gebruiken, moet je mee zijn met de nieuwste ontwikkelingen op de markt.

- KRIS LUYTEN -

Vanwaar die focus op de interactie tussen gebruiker en software?

Kris Luyten: Twee woorden staan centraal in onze research unit: interactief en intelligible. Interactief, want we werken met software waar mensen mee interageren. Intelligible omdat de technologie meer moet zijn

dan louter bruikbare interactieve software. Ze moet de gebruiker informeren en transparant zijn over wat er 'onder de motorkap' gebeurt en waarom. Goede software 'augment the human intellect', zoals Douglas Engelbart, de uitvinder van onder meer de computermuis - een inspiratiebron voor

ons - het ooit benoemde. Software moet namelijk mensen helpen, de technologie moet een meerwaarde zijn, een versterking. Denk bijvoorbeeld aan een VR-bril waarmee je kan leren lassen, zoals Jeroen ontwikkelt. En Bram onderzocht software die fysieke bewegingen van arbeiders tijdens een assemblageproces analyseert en hen feedback geeft om hun houding te verbeteren. Bij dat laatste werkte hij samen met ergonomen en met ontwerpers van werkplaatsen.

Bram van Deurzen: Die samenwerking met mensen met totaal andere expertises is heel fijn en maakt het werk boeiend. Je krijgt heel wat nieuwe input en dan kan je daar je eigen expertise aan toevoegen en een meerwaarde proberen te betekenen.

Jeroen Ceyskens: Dat geeft je onderzoek inderdaad veel meer nut. Je hoort eerst van bedrijven

wat hun problemen zijn, en dan kijk je waar jouw technologie een oplossing kan bieden. Met je onderzoek kan je zo letterlijk het werk of de werksituatie van mensen verbeteren. Die impact vind ik heel belangrijk.

Dat motiveert iedereen hier aan tafel, neem ik aan?

Eva Geurts: Ja, vaak wordt gedacht dat wij bij EDM alleen maar een technische job hebben. Maar door te onderzoeken hoe mensen software gebruiken of hoe software een rol kan spelen binnen een bedrijf, ga je als onderzoeker veel verder kijken dan louter het technische luik van de software. Ook het psychologische aspect speelt vaak een belangrijke rol.

Gustavo Rovelo Ruiz: Hoe kan je mensen motiveren om

iets te doen of om bepaalde doelen te bereiken? Hoe geeft een bepaalde software het best feedback aan de gebruiker, is dat bijvoorbeeld door een auditief of een tactiel signaal of net niet? Dat soort vragen proberen wij te beantwoorden in ons onderzoek.

Kris: En we doen dat tot in de kleinste details. Bijvoorbeeld met die VR-bril om iemand te leren lassen. Dat is niet alleen software die de lastoorts kan tracken. Je moet ook zorgen voor goede visualisatie en goed geluid. En nu zijn we aan het kijken hoe je iemand het best bijkomende instructies kan geven tijdens het lassen. Wat gaat er allemaal om in het hoofd van de lasser en via welke extra visualisaties of andere kanalen kan je die persoon optimaal

feedback geven. Dat vergt veel verschillende aspecten die je moet bestuderen om te komen tot het beste resultaat.

Jullie richten zich dus vooral op bedrijven?

Mieke Haesen: Ja, we hebben veel samenwerkingen met bedrijven. EDM is ook een core-labo van Flanders Make. Onze onderzoekers trekken veel naar bedrijven om er te kijken welke technologieën een meerwaarde zouden kunnen betekenen of naar hoe bepaalde software gebruikt wordt. Zo kan het onderzoek dat ze hier uitvoeren, snel in de praktijk gebracht worden.

Eva: En zo krijg je ook echt voeling met wat er binnen bedrijven speelt. Je kan veel literatuur doornemen of je steeds

bezig houden met state of the art infrastructuur in het lab om te zien wat er nog mist, maar zo krijg je niet die praktische voeling mee. Ik werk bijvoorbeeld samen met maatwerkbedrijf Bewel, zij werken in hun bedrijf veel met tablets om de maatwerkers digitale instructies te geven die ze dan stap voor stap kunnen uitvoeren. En dan is het interessant om mee te kijken naar wat er goed loopt en wat beter aangepakt kan worden.

Bram: En zo blijf je ook beseffen dat de meeste bedrijven vaak nog drie stappen achter zitten ten opzichte van de allernieuwste technologieën. Ook daar spelen wij een rol, laten zien wat er allemaal mogelijk is.

Kris: Voor ons is die maatschappelijke impact heel belangrijk. We durven gerust

eerlijk zeggen dat we geen publicatiekanonnen zijn. Maar dat is voor ons ook maar een deel van het verhaal. Wij willen onderzoek doen met impact, onderzoek dat niet op de plank blijft liggen maar waar de maatschappij baat bij kan hebben.

Werken bij techreuzen als Google of Meta, lijkt jullie dat wat? Of toch liever de academische wereld.

Kris: Mijn vorige doctoraatsstudent werkt nu bij Meta (lacht).

Gustavo: En een andere collega van ons bij Google (lacht).

Kris: Ik vind dat een verouderd beeld van de academische wereld. Toegepast onderzoek en fundamenteel basisonderzoek hoeft helemaal niet ver uit elkaar

te liggen. In tegendeel, je moet net proberen om die twee zo dicht mogelijk bij elkaar te houden. De problemen waar bedrijven tegenaan botsen zijn vaak niet eenvoudig, en vaak is er opnieuw basisonderzoek nodig om te komen tot

oplossingen.

Mieke: Bij valorisatie is het vaak zo dat je je resultaten eerst moet bekendmaken en dan bekijken of bedrijven interesse hebben om er iets mee te doen. Maar mede dankzij onze rol als een Flanders Make geaffilieerd

Bedrijven komen vaak al in een vroeg stadium naar ons met de uitdagingen waar ze voor staan.

Zo krijgen onze uiteindelijke resultaten ook meer impact

- MIEKE HAESSEN -

core-labo, en projecten zoals het XR-Huis, komen bedrijven in een vroeger stadium al tot bij ons met de uitdagingen waar ze voor staan. Dat maakt dat onze uiteindelijke resultaten ook meer impact kunnen hebben en dat die grenzen tussen fundamenteel en toegepast onderzoek kleiner worden.

Wie van jullie heeft thuis eigenlijk de meeste nieuwe technologieën liggen?

Bram: Thuis weet ik niet, maar Jeroen heeft hier op kantoor wel de grootste verzameling gadgets liggen.

Jeroen: Ja, het domein waar ik vooral bezig ben, Virtual en Augmented Reality, is op dit moment het meeste revolutionair. Daar komen continu nieuwe

producten van uit, en dan moet je mee zijn met wat er allemaal bestaat. Maar thuis heb ik niet zoveel gadgets. Ik heb wel een home control met slimme sturing, maar dat was nog van de vorige eigenaar.

Eva: Ja, maar jij hebt het wel helemaal afgesteld en geherprogrammeerd (lacht). Ik denk dat iedereen hier wel interesse heeft in gadgets, maar voor privé-gebruik zijn ze vaak te duur.

Gustavo: Voor onderzoek is de allernieuwste smartphone ook niet zo interessant, maar wel bijvoorbeeld de nieuwste soorten trackers of camera's die erin verwerkt zijn. Die openen nieuwe deuren voor interactie tussen de software en de gebruikers. Dat maakt het weer interessant om er verder onderzoek op te voeren.

Tot slot, wat beschouwen jullie als jullie grootste successen?

Kris: Moeilijke vraag. Er zijn er velen, maar dat klinkt misschien cliché of 'meta' (lacht). Het meest trots ben ik op mijn doctorandi en om te zien waar ze later allemaal terechtkomen. Daar haal ik veel plezier uit. Een doctoraat is niet alleen publiceren, je kan ook echt een meerwaarde betekenen als je daarna doorstroomt naar de industrie. Dit is geen onderzoek in de ivoren toren.

Gustavo: Hier binnen EDM en ook via het onderwijs binnen de opleiding informatica helpen we de volgende generatie computerspecialisten opleiden en zorgen we er mee voor dat ze een brede kijk hebben op hun vakgebied. Dat is belangrijk. En natuurlijk is het leuk als je ziet dat technologie die je hier maakt, ook echt werkt. Voor de Nederlandse zorggroep

Adelante werkte ik mee aan de ontwikkeling van games voor een robotarm om mensen na een beroerte te helpen met hun revalidatie. Omdat de oefeningen gepresenteerd werden als computergames, vonden de patiënten het veel leuker en minder zwaar. Eén van de patiënten was een vrouw die al maanden haar man niet meer had kunnen omhelzen, maar na twee weken revalideren met het toestel kon zij haar echtgenoot opnieuw vastnemen. Dat was voor mij ontzettend motiverend om daaraan te kunnen bijdragen. ■

SCAN HIER VOOR CHATGPT

Omdat technologie ook leuk mag zijn haalde Kris Luyten en zijn team dit interview door de AI van de populaire chatbot ChatGPT.

Lees hier hoe dit artikel er zou uitzien, geschreven door Snoop Dogg, dronken piraten, smurfen of als een scenario voor een horrorfilm!

SCAN ME

In beeld

"Onze slogan? Samen uit, samen thuis!"

UHasselt is sinds enkele maanden een sportieve club rijker. Met het UHasselt cycling team willen bezielers Rudi Bruyninckx, Sali Imik en Benjamin Tonon (MAT) collega's massaal aan het fietsen krijgen.

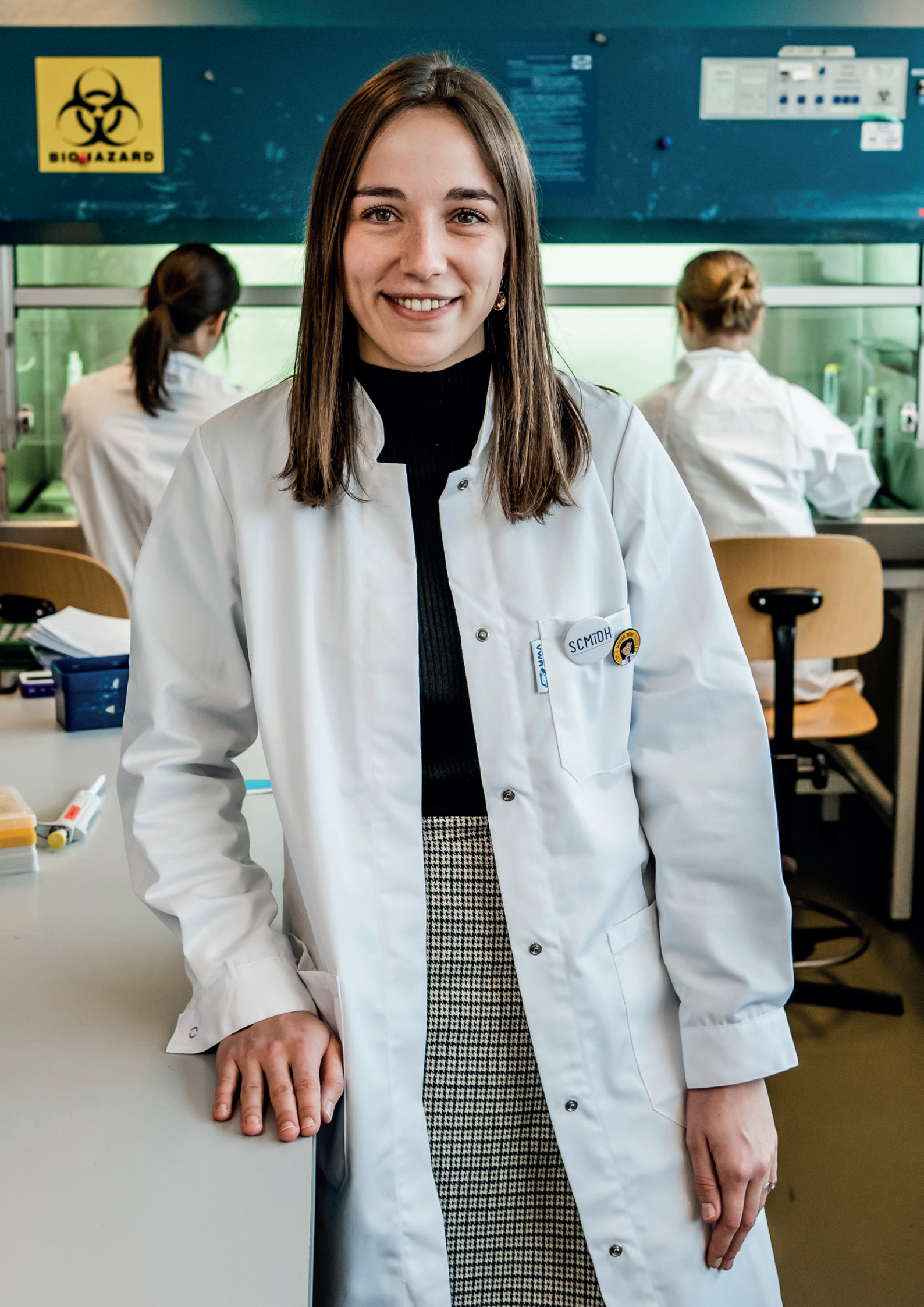
Elke zaterdag -soms ook op zondag- stippelen Rudi, Sali en Benjamin een andere fietstocht uit langs pittoreske velden, ongerepte natuur of grote gekende trekpleisters. Iedere rit aanwezig: een gulle portie sfeer!

Niet twijfelen, kom gewoon een keer meefietsen. Iedereen is welkom, ook als je een elektrisch ondersteunde koersfiets of mountainbike hebt.

Alle details op de website, of volg het cycling team op Instagram.

www.uhasselt.be/cyclingteam

Ik vind het geweldig dat ik de kans krijg om een deel van de pathway te kunnen ontrafelen

Hanne Jeurissen (FIERCE lab, Biomed) toont ons haar favoriete plek op de campus en vertelt ons alles over haar onderzoek, dromen, ambitie, passies...

Waarom koos je deze locatie als je favoriete plek op de campus?

Dit is het humane celkweek labo bij Biomed waar ik veel tijd doorbreng, want enkele van onze onderzoeksmodellen zijn gebaseerd op stamcellen. Omdat ik stamcellen heel interessant vind en dit 'in vitro'-werk ook een belangrijk deel van mijn project is, breng ik hier graag meer tijd door.

Hoe zou je je onderzoek uitleggen aan een vijfjarige?

We doen onderzoek naar de erfelijke ziekte Charcot-Marie-Tooth (CMT), die je perifere zenuwen aantast. Gewone dingen zoals een knuffel geven en een wandeling maken zijn niet meer zo vanzelfsprekend voor wie de ziekte heeft. Gelukkig komt ze niet zo vaak voor, wereldwijd hebben 2.8 miljoen mensen deze ziekte. Maar op dit moment is er nog geen behandeling. Het is belangrijk dat we dit onderzoek doen om het ziekteproces verder te ontrafelen en om ooit een mogelijk geneesmiddel te kunnen testen. En als ik het dan iets moeilijker mag uitleggen: Wij onderzoeken de meest voorkomende vorm van deze ziekte:

Charcot-Marie-Tooth type 1A (CMT1A), veroorzaakt door een foutje in het DNA, een extra kopie van een gen (het perifere myeline proteïne 22 (PMP22)). Patiënten krijgen al op jongere leeftijd last van progressieve spierzwakte en/of sensorische problemen. De zenuwbanen in het zenuwstelsel worden omringd door een bescherm laag, de vetrijke myeline. Je kan die vergelijken met de rubberen isolatie rond een elektriciteitskabel. Dit zorgt voor het geleiden van zenuwsignalen van de hersenen naar de rest van het lichaam (zoals spieren) en omgekeerd. Hierdoor kan je bijvoorbeeld dingen voelen en vastpakken en kan je lopen. Deze isolatielaag wordt in het perifere zenuwstelsel gevormd door Schwanncellen. Bij CMT1A-patiënten is het PMP22 eiwit te veel aanwezig in myeline (de bescherm laag) van Schwanncellen, waardoor de myeline beschadigd raakt en afbreekt, wat leidt tot trage zenuwgeleidingssnelheid en daardoor spierkrachtverlies.

Wat doen wij nu precies? Enerzijds werken we aan modellen om Schwanncellen, verantwoordelijk voor de ziekte, te

ontwikkelen om deze beter te kunnen onderzoeken. Dit doen we onder andere met stamcellen van patiënten (humane geïnduceerde pluripotente stamcellen, of iPSC), afkomstig van huidcellen, of uit wijsheidstanden (dentale pulp stamcellen) die we omvormen tot Schwanncellen met de extra PMP22 kopie. Dit om, naast het muismodel, waar we de zenuwen en Schwanncellen uit kunnen isoleren, de pathogenese van deze ziekte te kunnen ontrafelen in een soort van 'patient-in-een-petrischaal' model. Dit doen we omdat veelbelovende geneesmiddelen die bij dieren werkten, vaak niet vertaalbaar waren naar de mens. We zoomen anderzijds met ons team in op verschillende mechanismen in de Schwanncellen, omdat we nog niet zo goed weten waar het precies misloopt in de ziekte. Mijn project focust op een specifiek aspect in de Schwanncel: het endoplasmatisch reticulum (ER), waar nieuwe eiwitten worden aangemaakt. Aangezien er te veel PMP22 aanwezig is, verwachten we dat dit zal opstapelen in het ER en dit een stressrespons zal veroorzaken. Daarnaast maakt het ER ook contact met

mitochondriën (de energie-fabrieken van de cel) op bepaalde contactplaatsen. Deze spelen een belangrijke rol in celhomeostase, calciumpathways, mitochondriale functie en ER stress. De exacte rol van deze contacten is onbekend, maar deze defecten werden al aangetoond in verschillende neurodegeneratieve aandoeningen. We onderzoeken dit in Schwanncellen en in weefsel van zieke muizen en stamcellen. Dit onderzoek is niet alleen belangrijk om nieuwe targets in CMT1A te vinden, maar ook voor andere PMP22-gelinkte of neurodegeneratieve ziektes.

Hoe ver staat het met je onderzoek?

Ik ben momenteel net gestart aan mijn tweede doctoraatsjaar, maar het eerste jaar is alvast voorbijgevlogen. Vooral optimalisatie van bepaalde technieken was nodig, en daarnaast heb ik ook het ER, mitochondriën en de eiwitopstapeling aangekleurd in zieke en gezonde cellen om deze te kunnen vergelijken. Momenteel ben ik bezig met het bevestigen van ER-stress in de verschillende modellen.

Waarom heb je dit onderzoek gekozen?

Tijdens de opleiding werd mijn interesse tijdens verschillende gastcolleges en presentaties van doctoraatsstudenten gewekt om een doctoraat te doen en om iets met stamcellen, de toepassingen ervan en neurowetenschappen te doen. We konden in de master ook keuzevakken zoals 'regenerative medicine', en de research track 'neurosciences' kiezen. Zo ben ik na een hoorcollege van prof. Wolfs gaan polsen naar een stageplaats in haar jonge lab, omdat dit mij de ideale combinatie leek. Zij stemde toe en dus heb ik mijn seniorstage in dit lab kunnen doen, waar ik ook op CMT mocht werken en onze stamcelmodellen en de vele microscopietechnieken al kon ontdekken. Tijdens die seniorstage bij dr. Tim Vangansewinkel kreeg ik de kans om samen met prof. Wolfs een FWO-aspirant mandaatbeurs aan te vragen, en enkele maanden later kon mijn doctoraat van start gaan.

Als je niet aan UHasselt zou werken, waar zou je dan zijn?

Omdat ik tijdens mijn opleiding al wist dat ik een doctoraat wou doen, zou ik waarschijnlijk iets gelijkaardigs doen aan een andere universiteit. Of iets klinisch, ik heb ooit een klinische vrijwillige stage gedaan en dat vond ik ook zeker interessant, omdat je er meer rechtstreeks patiëntencontact hebt. Wat ik nu ook in mijn doctoraat doe, en ook heel fijn vind is lesgeven, dus misschien zou ik de educatieve master nog gedaan hebben en nu lesgeven in het hoger onderwijs. Maar gelukkig omvat het doctoraatstatuut dus ook lesgeven en ik ben heel blij dat ik nu mee het vak 'anatomie' mag geven.

Wat wilde je worden 'later als ik groot ben'?

Vroeger: architect, vooral omdat ik graag creatief bezig ben, denk ik. Toen ik een studierichting moest kiezen, wist ik dat ik een medische, wetenschappelijke richting uit wilde, maar ik twijfelde tussen farmacie, biochemie

en biomedische wetenschappen. Dit laatste koos ik omdat het een ideale integratie vormt van de mens en onderzoek, met de focus op mechanismes van bepaalde ziektes. Zo ben ik in dit geval gedreven om te weten wat de oorzaak is van de demyelinisatie in CMT, en ik vind het geweldig dat ik de kans krijg om een deel van die pathway te kunnen ontrafelen.

Wat wil je op professioneel vlak bereiken? Waar droom je van?

Vooral, zoals nu, te kunnen blijven doen wat ik graag doe, waar ik geïnteresseerd in ben, stamcellenonderzoek en neurowetenschappen. Daarnaast hoop ik te kunnen blijven werken in zo'n geweldig team als nu, we doen buiten het werk ook nog veel dingen samen. Zo gaan we bijvoorbeeld samen wandelen, voor de 10 000 stappen challenge. Bovendien hoop ik dat ik ook onderzoek en onderwijs kan blijven combineren. En daarnaast hoop ik ook voor mijn doctoraat nog naar

het buitenland te mogen gaan. Ik ben in mijn eerste masterstage naar Lund in Zweden kunnen gaan en heb daar veel uit geleerd. Ook proberen we met onze Instagrampagina (@fierce.lab) zoveel mogelijk mensen te bereiken, ook patiënten, om zo ons onderzoek meer in de kijker te zetten. Ik hoop dat we door deze verschillende modellen en alle steun die we krijgen, een stapje dichterbij kunnen zetten naar de ontwikkeling van een nieuwe therapie voor deze patiënten.

Welk boek/film/concert raad je je collega's aan?

Op dit moment ben ik de reeks van MJ Arlidge aan het lezen, superspannende thrillerboeken met een spanningslijn waardoor je niet kan stoppen met lezen. Zeker aan te raden, al moet ik toegeven dat ik meer tijd zou moeten maken om te lezen. Als ik ook een spelletje mag aanraden: Exploding kittens!

Wie nomineer je voor de volgende Show&Tell?

Lisa Mennens (Reval, CRI) ■

HUWELIJKEN

10/12/2022

PARTHOENS Nick, REC, met OSTRYCHARZ Laura

GEBOORTES

7/12/2022

Mathis, zoontje van SWENNEN Marijke, faculteit BEW

11/12/2022

Médart, zoontje van VANDENBROUCKE Elien, faculteit BEW

22/12/2022

Inaya, dochtertje van COSEMANS Sara, SSW

25/01/2023

Romy, dochtertje van LEFEVERE Natalie, DOW

27/01/2023

Cas, zoontje van MENTEN Raf, faculteit WET

31/01/2023

Anna, dochtertje van BIJNENS Karolien, faculteit WET

10/02/2023

Haya, dochtertje van ADNAN Muhammad, SvM

11/02/2023

Mathice, zoontje van REENAERS Dieter, faculteit IIW

MET PENSIOEN

uit dienst sinds

31/12/2022

THEUNISSEN Marleen, Assistent

31/01/2023

SOOGEN Johan, Coördinator Werkplaats Mechanica

Zijn wij iemand vergeten?

Graag een seintje aan de

Personeelsdienst!

Het laatste nieuws over geboortes,
huwelijken en pensioneringen vind je op

www.uhasselt.be/intranet

K.O.M UIT UW KOT

Voor een Europese project meeting moest ik de trein op naar Duitsland. Bedoeling was om tijdens deze zogenaamde 'Kick-off meeting of kortweg K.O.M' in Stuttgart de ruim dertig consortium partners uit de landen werkzaam in het project, in levenden lijve te ontmoeten.

Dus ik met een stevige dosis schoolreis-buikpijn-stress de trein op richting Zwaben streek. Daarvoor had ik die 33 landen alleen nog maar als bewegende zoom-vierkantjes gezien en gehoord. Benieuwd wat dat zou geven!

Een paar weken daarvoor had ik me bij UHasselt ingeschreven voor een 'speeddate event'. Op de dag zelf had ik het event bijna gemist. Mijn inkomende mails volgden elkaar sneller op dan aria's in Aida. Had ik toch niet beter afgezegd voor een event van anderhalf uur? Maar omdat ik nu eenmaal nieuwsgierig ben van aard, meldde ik me met een beetje vertraging toch aan voor de speeddate. En hoe blij was ik achteraf! Veel nieuwe collega's ontmoet uit afdelingen waar ik nog niet van had gehoord en die opereerden vanuit gebouwen waar ik nog niet was geweest. Hier en daar zelfs een zaadje geplant voor nieuwe samenwerkingen.

Toen het managementteam van het Europees project ons vroeg naar ideeën voor de kick-off meeting, moest ik meteen aan die speed date denken. Misschien was dat wel dé manier om het Europese ijs te breken? En zo geschiedde: in de grote congreszaal gingen wij samen met de andere partners per land zitten met daartegenover een ander land en we gingen in gesprek. We vroegen naar elkaars sterktes, aanpak of waar het andere land hulp of input van ons kon gebruiken. Bij het weerklinken van de muziek schoof het land door naar een volgend groepje en zo ging het een uurtje of twee door. Een soort internationale 'kuskesdans' zeg maar (zij het zonder het kussen uiteraard). Italië kon hulp gebruiken bij hun nieuwsbrief. Oostenrijk vroeg zich af hoe ze success stories uit de industrie konden delen en Nederland was benieuwd naar onze trainingen. Het belsignaal kwam natuurlijk telkens te vroeg maar de onbeantwoorde vragen waren meteen een reden om bij de volgende koffiebreek verder te praten. Toegegeven na de speeddate had ik schele hoofdpijn van de vele gesprekken met een waaier van Europese accenten, maar ik was ook opgeladen. Ik besepte nog eens hoe belangrijk het is om elkaar te ontmoeten in het echt, banden en plannen te smeden. Verbinding en samenwerking voelen doorsijpelen in elke vezel van je lijf, maakt echt een verschil. Dus in plaats van een zoveelste online meeting met vierkantjes, spreek fysiek eens af. Ga tot bij die partner of collega, ook al 'kost' het je een halve dag meer. Het brengt ook veel op. In tegenstelling tot het motto een paar jaar geleden dus, K.O.M vooral uit uw kot!

Lady Hasselton.

De prijsvraag

Doe mee aan onze prijsvraag en maak kans op een leuke prijs! Winnen was nog nooit zo gemakkelijk, want het juiste antwoord vind je ergens in deze editie... Succes!

“Welke chatbot ging aan de slag met het EDM-interview?”

Mail je antwoord **vóór 15 april** naar nieuws@uhasselt.be. Een onschuldige hand kiest de uiteindelijke winnaar! Die krijgt een fleurig tuinpakket om de lente te verwelkomen!

In 1983 begon Igna Rutten te werken aan UHasselt. En dat wist Eveline Houbben, Studentenadministratie. Zij kreeg een limited edition UHasselt-jenever inclusief glaasjes om het 50-jarig jubileum van onze universiteit te vieren! Gefeliciteerd!

GESPOT IN DE ESCAPERROOM

Prison break: UHasselt edition! Deze collega's van de faculteit Architectuur en Kunst belandden in de cel na een nachtje stappen in de Fitlink - tjah, dat gebeurt al eens. Of dat was althans het opzet van onze gloednieuwe escaperoom. Dankzij een combinatie van knap teamwork en straf inzicht wisten ze in 42 minuten en 5 seconden te ontsnappen. Freedoooooom!